

© Editura Egumenița pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Prietenia minunată : povestiri pentru copii. -
Galați : Egumenița, 2014
ISBN 978-606-550-173-7

821.135.1-93-32

Dragi copii,

Probabil în casa voastră locuiește vreun animal: vreun motan sau vreun câine. Sau vreți mult ca părinții să vă dăruiască un peștișor sau un papagal? Ce plăcut e să citești o carte atunci când alături doarme ghemuit pe canapea un motan!

Împreună cu oamenii locuiesc de mult timp vacile și caprele, iepurii de casă și găștele. Nouă ne plac, avem grijă de ele și ele ne răsplătesc prin gingășia lor. Pe acestea le numim animale de casă.

– Dar ce păcat, veți spune, că nu poți să te împrietenești cu un animal sălbatic! Iată de ce nu poți face o plimbare cu un leu sau cu un tigru! De ce animalele sălbatice nu se înțeleg cu omul?

Da, acum nu se înțeleg, dar n-a fost întotdeauna așa. Cândva, demult, Dumnezeu i-a creat pe primii oameni, pe Adam și Eva, și ei au locuit în grădina Raiului printre pomi minunați și verdeață. Alături de ei au locuit și animalele sălbatice. Oamenii și animalele sălbatice trăiau prietenește, se înțelegeau. Dar oamenii nu L-au ascultat pe Dumnezeu și s-a rupt această prietenie. Nu mai era pace în sufletul omului și animalele sălbatice au încetat să-l mai iubească și să-l asculte. Ele au fugit de om. Animalele cele puternice sunt în vrăjmășie cu el, iar cele slabe fug și se ascund. Numai animalele domestice, ca și înaintele, se supun omului.

– Dar la circ cum e? veți întreba. Că doar la circ animalele sălbatice îl ascultă pe dresor! Ursul dansează și leul sare prin cerc!

Da, așa este. Dar toate acestea fiarele nu le fac după voia lor proprie. Ele au fost instruite mult timp pentru aceasta, de aceea arată obosite. Cu bucurie s-ar duce animalele sălbatice în vizuinile lor și nu s-ar mai întoarce niciodată la circ.

– Dar oare n-au existat oameni de care să se apropie singure animalele sălbatice, după voia lor, și să trăiască împreună pașnic, ca animalele de casă?

Astfel de oameni au existat. Aceștia au fost oameni sfinți, creștini care au trăit cu multe secole în urmă. Ei răspândeau bunătate și dragoste, de aceea se apropiau de ei nu numai oamenii, ci și animalele sălbatice, chiar și cele mai feroase. Și, datorită dragostei și fericirii lor divine, animalele sălbatice deveneau pașnice și blânde. Despre astfel de animale veți citi în această carte.

Cuviosul Simeon Stâlpnicul vindecă șarpele

Creștinii din primele veacuri deseori se retrăgeau să trăiască în pustiu, pentru ca, departe de necazurile lumii, să se apropie de Dumnezeu. Unul dintre ei, Cuviosul Simeon,

care a trăit în secolul al V-lea, s-a urcat pe un stâlp și mulți ani a petrecut acolo în post și rugăciune, de unde și numele de „Stâlpnicul”. Oamenii veneau la el și el nu refuza pe nimeni și-i ajuta prin rugăciune și îi îmbărbăta.

Dar iată că lângă îngrăditura stâlpului s-a așezat un șarpe foarte mare și înspăimântător și oamenilor le era frică să mai vină la cuviosul. Iar șarpele trăia liniștit lângă sfânt. De ce să se îndepărteze de el?

Odată, șarpelui i-a intrat un ghimpe în ochi. El se încolăcea, se zvârcolea din cauza durerii, apoi s-a apropiat de stâlp și cu toată priceperea sa a început să-i arate sfântului că era bolnav și că avea nevoie de ajutorul lui.

Sfântului Simeon i-a părut rău de acel șarpe nefericit. În privirea cuviosului erau atâtă bunătate și părere de rău, încât ghimpele a ieșit în chip minunat din ochiul șarpelui. Acela, mulțumit, s-a culcat lângă gardul stâlpului și trei zile a dormit smerit, ca o oaie. Și când ochiul s-a vindecat complet, șarpele s-a târât în gaura sa de dinainte și oamenii veneau iarăși fără teamă la Cuviosul Simeon, mirându-se de această minune.

Cioara înțeleaptă și leii devotați

Si pe Sfântul Antonie, care a trăit în secolul al IV-lea, Leii l-au ajutat, ca niște prieteni credincioși.

Odată, Dumnezeu i-a descoperit noaptea că la capătul celălalt al pustiului egiptean trăia un sihastru pe care trebuia să-l viziteze neapărat. Și bătrânul de 90 de ani a pornit la drum.

Drumul e greu prin pustie: soarele arde, apa lipsește, doar vântul suflă peste nisipul încins. Înaintea bătrânului alerga o hienă, arătându-i drumul. Ea l-a dus pe bătrân la o peșteră, a cărei intrare era acoperită de un palmier.

Antonie a intrat în peșteră și în semiîntuneric de-abia l-a observat pe omul lui Dumnezeu. Acela era Cuviosul Pavel Tebeul. Bătrânii s-au îmbrățișat.

Atunci s-a întâmplat ceva minunat: la picioarele lor s-a așezat o cioară cu o pâine în cioc.

– Domnul Însuși ne-a pregătit masa, a spus Sfântul Pavel. În fiecare zi eu primesc de la El o jumătate de pâine și, datorită vizitei tale, ne-a trimis una întregă.

După ce au mâncat Pavel i-a spus prietenului său că peste puțin timp urma să moară și că el îi fusese trimis spre a-l îngropa.

Antonie a izbucnit în plâns, a ieșit din peșteră și a început să se roage ca Dumnezeu să nu-l ia la El pe prietenul său. Și a avut o vedenie uimitoare: o lumină strălucitoare, neobișnuită,

îngeri cântând, fețe de proroci, apostoli și printre ei Cuviosul Pavel. Sfântul Antonie s-a întors în peșteră și a văzut că Preacuviosul Pavel deja își dăduse duhul.

Toată noaptea a plâns Sfântul Antonie și s-a rugat lângă trupul neînsuflețit al prietenului său. S-a făcut dimineață și trebuia să sape groapa. Dar nu avea nicio lopată și pământul pietros era uscat din cauza arșiței.

Deodată, în fața lui au apărut doi lei. Ei erau de multă vreme prietenii Cuviosului Pavel. Și-au plecat capul în fața mortului și au început să sape groapa cu picioarele. Și sfântul l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru un asemenea ajutor.

Sfântul Vlasie binecuvântează animalele

În vechime, în Rusia protectorul animalelor era considerat Sfântul Vlasie. Lui îi cereau oamenii ajutor atunci când se îmbolnăvea vreun cal sau vreo vită. Oare de ce îi cereau ajutor creștinii ruși tocmai lui?

Iată pentru ce! În secolul al-IV-lea, când imperatorul Liciniu îi urmărea pe creștini, locuitorii orașului Sevastia l-au rugat pe episcopul lor, Sfântul Vlasie, să părăsească orașul pentru a scăpa de urmăririi și de chinuri. Sfântul Vlasie i-a ascultat pe credincioșii săi care-l iubeau și s-a stabilit pe Muntele Argheos, înconjurat de păduri, unde viețuiau multe animale sălbatice.

Animalele deseori veneau la peștera sfântului. Ele așteptau cu răbdare până termina rugăciunea. Bătrânul ieșea din peșteră și binecuvânta animalele, iar ele începeau bucuroase să alerge, să se târască, să se ascundă, să-i lingă sfântului mâinile și să se alinte în prezența lui. Sfântul Vlasie tămăduia animalele sălbatice, punând mâinile pe ele. Într-o zi, slugile imperatorului au plecat la vânatoare pe Muntele Argheos și au văzut o mulțime de animale jucându-se. În plus, au văzut că leii nu atacau cerbii, iar urșii nu se atingeau de căprioare.

Sfântul Vlasie i-a observat pe vânători de departe. A binecuvântat animalele și le-a spus încet: